

ΝΑΙ, ΠΑΙΖΟΥΝ ΘΕΑΤΡΟ

(ΟΧΙ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ)

Μια ομάδα νέων ανθρώπων, οι «Οχι Παίζουμε», ξε-
τρυπώνει μεριές της πόλης και φέρνει τις μνήμες της
παλιάς Αθήνας επί σκηνής, και ας μην πατάει σε κα-
νονικό παλκοσένικο. Πήγαμε στο Πνευματικό Κέντρο
του Δήμου Αθηναίων και είδαμε μια πρόβα τους σε
μία σκηνική σύνθεση του «Λάμπρου» του Διονύσιου
Σολωμού.

Κείμενο: Ηλίας Κοζοκούρης
/k.kozokouris@metropolisnews.gr

Όταν έφτασα στο Πνευματικό Κέντρο, οι υπάλληλοι στέκονταν στο ισόγειο, αλλά εγώ ανηφόρισα τις σκάλες μέχρι την αίθουσα όπου τελούνται οι πολιτικοί γάμοι. Σήμερα ήρθα για να δω πρόβες της ομάδας «Οχι Παιζουμε», που από το 2006 με το UrbanDig Project ανασκάπτει την Αθήνα, ανεβάζοντας παραστάσεις σε χώρους μη θεατρικούς, πέρα από τα όρια της συνηθισμένης σκηνικής έκφρασης. Πρωτότυπη δραματουργική περιπλάνηση στα λογοτεχνικά Αθήνα του πρόσφατου παρελθόντος, που κυλά άγνωστο κάτω από το πολύβουο παρόν της.

Μια ομάδα νέων καλλιτεχνών εμπνέεται από την πουκία των φαντασμάτων της πόλης και ξυπνά μνήμες μέσα σε χώρους ιδιαίτερους, όπως είναι φέτος το Παλαιό Δημοτικό Νοσοκομείο «Ελπίς». Θα μπορούσαμε να ονομάσουμε αυτό που κάνει «αθηναϊκό χωροθέατρο». Οι χώροι λειτουργούν ως ενσάρκωση των προσωπικοτήτων που η ομάδα εξερευνά, γίνονται η αφηγηρία στο να βρούμε πού στεκόμαστε και ως καταγωγή και ως παρόν, μέσα στη δίνη της αστικής μας ζωής.

Στο βιβλίο "Theatre And The City" του 2009, η Jen Harvie εξερευνά τις σχέσεις ανάμεσα στο θέατρο και τη δυναμική της κοινωνίας, πώς οι ιδεολογίες του άστεως και η εθνική ταυτότητα επηρεάζονται αλλά και επηρεάζουν το σύγχρονο θέατρο. Η πόλη μας παγιδεύει, αλλοτριώνει και βγάζει στην φόρα ιδεολογήματα απρόσμενα, όπως την ξενοφοβία στα συγκλονιστικά «Ορφανά» του Ντιένης Κέλλου που ανεβαίνουν στο Θέατρο του Νέου Κόσμου. Διόλου τυχαία δεν αναφέρει ο σκηνοθέτης Βαγγέλης Θεοδωρόπουλος στο πρόγραμμα της παράστασης

πως το έργο μοιάζει να «γράφτηκε για την περιπέχνη του Αγίου Παντελεήμονα». Το ανέβασμα λοιπόν παραστάσεων όπως αυτή εδώ σε λησμονημένα κτήρια της Αθήνας, όπως το «Ελπίς», βοηθά σε μια εποχή ιδεολογικής σύγχυσης και αναζήτησης εθνικής ταυτότητας.

Η εθνική ταυτότητα αποτελεί και ένα από τα θέματα του «Ελπίς». Κομμάτι της και σύμβολο, ένας χορευτής, ο Αντώνης Στρούζας. Στην πρόβα που πήγαμε βημάτιζε ωσόαν εύχωνος του Συντάγματος, ενώ με τα χέρια του ωθούσε ένα φορείο ασθενούς. Την ίδια στιγμή, ένας ηθοποιός, ο Ανδρέας Μαριανός, με κοστούμι τριμμένο και ένα ποτήρι σαμπάνια στα χέρια αφηγούνταν με φωνή στεντόρεια:

... 1834. Βρισκόμαστε στην αφηγηρία. Η Αθήνα, η νέα πρωτεύουσα, είναι σωρός ερειπίων. 12.000 Αθηναίοι γκάγκαροι κατοικούν σε καλύβες και μαγειρεύουν στην ύπαιθρο. Δεν υπάρχουν ορητήρια. Δεν υπάρχουν αποχετεύσεις. Δεν υπάρχει νερό. 13.000 παλιοί επαναστάτες ζητιανεύουν ένα ξεροκόμματο. Μια μεγάλη πλημμύρα μετατρέπει σε λίμνη το λεκανοπέδιο Αττικής. 1835. Ασιατική χολέρα προσβάλλει 4.000 ανθρώπους και αφήνει 235 νεκρούς βήτα και γάμα τάξεως. 85 νεκρά βρέφη. 44 νεκρά νήπια. Τάφοι. Λιμνάζοντα ύδατα, λασπουριά, ακαθαρσίες, σκουπίδια, βρομιές, κοπρώνες, βορβορότοποι, στάβλοι του Λυγείου, παραμυλημένα χωράφια. Φλωρώσαμε. Ο Κωλέττης αναγνωρίζει την ανάγκη νοσοκομείου ...

Το μάτι του Ανδρέα Μαριανού γυαλίζει και με τρομάζει. Ωστόσο, μόλις μας αντιλαμβάνεται, σταματάει και μας λέει ένα απολύτως φυσιολο-

γικό «Καλοπέρα σας! Περάστε!». Στη γωνία της αίθουσας πολιτικών γάμων φαίνεται ένα αρμόνιο καλυμμένο με κουβέρτα, υπόκρουση για τις τελετές. Δεξιά και αριστερά από το γραφείο του δημάρχου υπάρχουν εθνικές και δημοτικές σημαίες και φυτά, ενώ στους τοίχους βλέπεις διάφορα σπαθιά, δώρα στον άρχοντα της Αθήνας και κάπου σκονιομένο ένα τιμητικό από τον Χαϊλέ Σελασιέ. Η παχιά σκόνη που καλύπτει τα πάντα δίνει μια αίσθηση λίβινγκ ρουμ της δεκαετίας του '70 στο χώρο. «Όμως εδώ ήταν νοσοκομείο!» αναφωνεί ο σκηνοθέτης Γιώργος Σαχίνης και αρχίζει να περιγράφει την παράσταση. Έχουν πάρει κείμενα από το αρχείο του Δημοτικού Νοσοκομείου «Ελπίς» και έχουν φτιάξει μια μυθοπλασία.

Ο Γιώργος μαζί με την Ειρήνη Αλεξίου έφτιαξαν έναν ήρωα, ο οποίος λέγεται Λάμπρος (ο χορευτής Αντώνης Σιρούζας) και ενοσρκώνει τις πιο σημαντικές προσωπικότητες του «Ελπίς» μέχρι το 1971. Το τέλος του Λάμπρου, ο θάνατός του είναι το σημείο όπου η παράσταση συναντά την ιστορία του «Λάμπρου» του Διονύσιου Σολωμού. Το φινάλε, δηλαδή, της παράστασης μοιάζει με την αυτοκτονία του ήρωα του '21 στο σολωμικό έργο.

Καλό θα ήταν να θυμίσουμε με δυο λόγια την υπόθεση του σολωμικού «Λάμπρου»: ήρωας της Επανάστασης, για να πολεμήσει τον Αλή Πασά, εγκατέλειψε την ανύμφευτον γυναίκα του Μαρία και τα τέσσερα παιδιά του. Στο στρατόπεδο των εξεγερμένων, εμφανίζεται ένας Τούρκος, αλλά αποδεικνύεται ότι είναι μια όμορφη Τουρκάλα. Ο Λάμπρος ερωτεύεται το αδύνατο και αισθαντικό κοράσι, κατορθώνει να το πλανέψει και να το ρίξει στην αγκαλιά του. Επειτα ανακαλύπτει πως είναι κόρη του. Την αφήνει να πνιγεί σε λίμνη βαθιά και την ημέρα της Λαμπρής αυτοκτονεί και ο ίδιος.

«Εμείς εδώ, στο τέλος της δράσης, το παρουσιάζουμε ως δολοφονία, διότι ο Λάμπρος του Σολωμού μάλλον 'δολοφονήθηκε' από τις τύψεις

του ή από τα τραύματα των παιδιών του», επισημαίνει ο σκηνοθέτης Γιώργος Σαχίνης.

Ένα έργο υβριδικό

Συνδυάζοντας λογοτεχνία και ιστορία, κατασκευάστηκε ένας λαμπρός ήρωας της Επανάστασης, ο οποίος έρχεται τραυματισμένος στην Αθήνα, που είχε μόλις γίνει πρωτεύουσα του ελληνικού κράτους το 1836. Το 1842 που φτιάχνεται το «Ελπίς», ο Κωλέττης τον βάζει μέσα στο νοσοκομείο, επειδή ήταν πάρα πολύ φτωχός. Πολλοί ήρωες της Επανάστασης ήρθαν στην Αθήνα μετά την Επανάσταση. Κατέληξαν πέντε στην πρωτεύουσα, χωρίς ιδιαίτερη μέριμνα από την πολιτεία, τσακισμένοι από την κλέφτικη ζωή. Το κράτος δεν είχε τους μηχανισμούς να τους βοηθήσει όλους. «Ο Λάμπρος δείχνει καλό έργο ως νοσοκόμος και επιμελητής καθ' όλη τη δύσκολη περίοδο 1842-1886», συνεχίζει ο Γιώργος. «Μια περίοδο γεμάτη επιδημίες, χολέρα, δυστυχία και φτώχεια πολλά για το κλεινό άστυ. Οι

καλές κυρίες των Αθηνών διοργανώνουν ένα φιλανθρωπικό χορό για το Νοσοκομείο. Στο χορό ο Λάμπρος ανακλύσσεται πρόεδρος. Μπαίνει στην αίθουσα του διοικητικού συμβουλίου. Με το χορό 'χτίζει' το Νοσοκομείο, όπως το έχτισε και ο διευθυντής του με τη βοήθεια φιλανθρωπών». Και ο χορευτής-Λάμπρος τι λέει για όλα αυτά; «Μου αρέσει που θα βλέπω τις αντιδράσεις του κοινού από τόσο κοντά», απαντά ο Αντώνης Σιρούζας με ενθουσιασμό.

Η παράσταση «Ελπίς» είναι η ανασκόπηση της φτώχειας των Αθηνών. Εδώ ξεκινά η έννοια της κοινωνικής πρόνοιας. Η περίοδος 1886-1899, όταν ο Λάμπρος «χτίζει» το Νοσοκομείο, αντιστοιχεί στην πραγματική περίοδο που είχε την προεδρία ο Σπυρίδων Μερκούρης, παππούς της Μελίνας και μετέπειτα δήμαρχος. «Μια λαμπερή προσωπικότητα», τονίζει ο Γιώργος, «από τους βασικούς διοικητές που κατάφεραν να το κάνουν να ορθοποδήσει. Το Νοσοκομείο, επειδή προσέφερε τις υπηρεσίες του δωρεάν και

δεν είχε πάντοτε καλή διαχείριση, πέρασε πάρα πολύ δύσκολα χρόνια».

Η Αθήνα, πρωτεύουσα ενός κράτους σε απόλυτη ανάγκη, όπου πολλά πράγματα ήταν να ανασυγκροτηθεί. Στην κορυφή των προβλημάτων και τότε βρισκόταν η ένδεια. «Υπήρχε μια ολόκληρη τάξη παιδιών φτωχών και άστεγων. Ζούσαν στους χωμάτινους δρόμους και άφηναν έκθετα παιδιά. Η Αθήνα προσπαθούσε μέσα σε μια κατάσταση πρωτόγονη να τρέξει στους ρυθμούς μιας ευρωπαϊκής πρωτεύουσας», μας εξηγεί ο σκηνοθέτης.

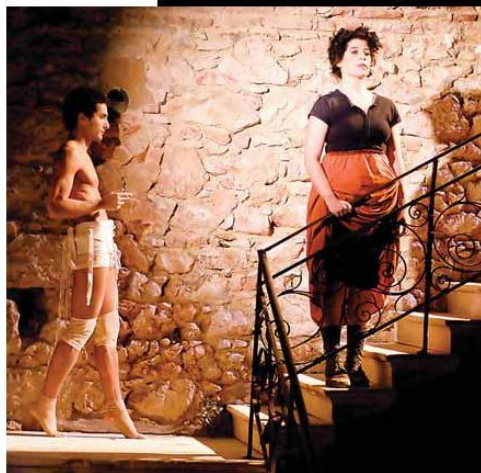
**Η συνάντηση
Σπύρου Μερκούρη - Λάμπρου**

Κάπου εκεί ο Γιώργος πρότεινε να δούμε μια πρόβα του τέλους του έργου. Ο Λάμπρος (βλέπε Σπύρος Μερκούρης) έφτασε να γίνει δήμαρχος. Εδώ μπήκε ο «Λάμπρος» του Διονύσιου Σολωμού. Μέσα από τη διάθεσή του να προσφέρει, και ενώ έκανε πρωιμότητες στην Επανάσταση του 1821, παράτησε τα παιδιά του. Τους έβαλε και ένα σταυρό στα χέρια, μήπως τα βρει στο μέλλον. Οι τύψεις τον κυνηγούσαν, όμως νικούσε το καθήκον.

Μέσα στην αίθουσα πολιτικών γάμων και όσο ο Λάμπρος είναι δήμαρχος μπαίνει μια γυναίκα που μιλάει αγγλικά (η ξανθούλα ηθοποιός Pauline Huguet) και του λέει «θέλω να σε παντρευτώ για να νομιμοποιηθώ». Ο Λάμπρος την ερωτεύεται. Χορεύουν μαζί και ενώνονται. Στο τέλος του χορού βλέπει στα χέρια της τους σταυρούς. Ανακαλύπτει ότι είναι κόρη του. Σαστίζει, η κόρη του το αντιλαμβάνεται, βγάζει ένα οπαθί και σαν άλλη Ελευθερία του Διονύσιου Σολωμού τον σκοτώνει. Ο αφηγητής, ένας σημερινός άνθρωπος, βοηθά να παρακολουθήσουμε την παράσταση και μας ξεναγεί σε όλη την ιστορία. Όπως αποκαλύπτεται είναι ο γιος του Λάμπρου. Ο Λάμπρος έζησε κάπου 160 χρόνια.

Σε αυτή την ιστορία του πατέρα του μας ξεναγεί ο αφηγητής. Μαζί του παρακολουθούμε την ενηλικίωση μιας πρωτεύουσας. Ρεαλιστικό; Γιατί, θα έπρεπε;

Η ομάδα «Οχι Παίζουμε» αναδεικνύει γωνιές της πόλης μέσα από τις παραστάσεις της. Χρησιμοποιεί το θέατρο ως εργαλείο γεφύρωσης του χθες με το αύριο σε χώρους της Αθήνας λιγότερο φωτισμένους από τη δημοσιότητα ή αγνώστους. Πόσοι περνάμε κάθε μέρα μπροστά από το Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων; Αλλά πόσοι ξέρουμε τι ακριβώς βρισκόταν αρχικά εδώ; Υπάρχει η αρχαία Αθήνα, αλλά υπάρχει και η νεότερη, την οποία επίσης δεν γνωρίζουμε. Και είναι ωραίο να γνωρίζουμε τη λογοτεχνία και την ιστορία της πόλης μέσα από ένα τέτοιου είδους θέατρο.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ...

Η ομάδα «Οχι Παίζουμε» ξεκίνησε το UrbanDig Project το 2006. Ιδέα της παραγωγής ήταν η ανασκαφή φαντασμάτων πολιτισμού μέσα στην Αθήνα. Σε χώρους που ίσως να μην γνωρίζουμε ιδιαίτερα, αλλά έχουν τη δική τους ιστορία. Πώς, δηλαδή, η λογοτεχνία πέρασε μέσα από την Αθήνα στο πρόσφατο παρελθόν της και πώς αυτό μπορεί να γίνει θέατρο. Ετσι, το 2006 έγινε η πρώτη παράσταση «Καρδιά με κόκκαλα», σε κείμενο του Χρήστου Κανελλόπουλου με το «φάντασμα» του αυτόχειρα ποιητή Ναπολέοντα Λαπαθιώτη στην οικία και τόπο αυτοκτονίας του, ένα νεοκλασικό στη συμβολή των οδών Κουντουριώτου και Οικονόμου στα Εξάρχεια. Το 2007 ανέβηκε ένα θεατρικό βασισμένο στην «Κερένια Κούκλα» του Κωνσταντίνου Χρηστομάνου, σε ένα υγρό ημιμυθόγιο στο Λόφο του Στρέφη, όμοιο με το σπίτι της νεκρής πρωίδας στο μυθιστόρημα. Το 2009 «ανασκάφηκε» θεατρικά το Ωδείο Αθηνών με την παράσταση της ομάδας πάνω στο τελευταίο διήγημα του Γεώργιου Βιζυηνού «Μοσκόβ Σελήμ». Εκεί, στο Ωδείο, ο Βιζυηνός δίδαξε και ερωτεύτηκε την Μπετίνα Φραβασίλη, πριν από τον εγκλεισμό του στο Δρομοκαΐτειο.

INFO

Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων
Ακαδημίας 50
Εως 30/12

ΤΟ «URBANDIG PROJECT» ΑΝΑΔΕΙΚΝΥΕΙ ΑΚΟΜΗ ΕΝΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΚΤΗΡΙΟ

Δημοτικό νοσοκομείο χορεύει την ιστορία του

Της ΕΛΕΝΑΣ ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Πόσοι θυμόμαστε ότι το σημερινό Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων, στην οδό Ακαδημίας 50, πρωτολειτούργησε ως Νοσοκομείο «Ελπίς» για εκατόν είκοσι εννέα χρόνια, από το 1842 έως το 1971;

Αντώνης Στρούζας και Πολίν Χουγέτ, οι δύο περφόμερ που μας ξεναγούν στον χώρο και τον χρόνο. Την πορεία στο χρόνο του ιστορικού κτηρίου, που εξακολουθεί μέχρι τις μέρες μας να υποδέχεται καθημερινά εκατοντάδες πολίτες, αφηγείται η ομώνυμη παράσταση της ομάδας «όχι παίζουμε».

Πρόκειται για μια site specific παράσταση, διάρκειας μιας ώρας, που συνδυάζει αφήγηση, χορό και εικαστικά. Εντάσσεται κι αυτή στο «UrbanDig Project» (Ανασκαφή φαντασμάτων πολιτισμού στη σύγχρονη πόλη), που αναδεικνύει ιστορικά κτήρια και παράλληλα ζωντανεύει σπουδαία λογοτεχνικά κείμενα και τους ήρωές τους.

Το περσινό homage στον Γεώργιο Βιζυηνό, στο κτήριο του Ωδείου Αθηνών, απέσπασε εξαιρετικά σχόλια και έκανε ευρύτερα γνωστή τη δουλειά τους. Η τωρινή παράσταση αντλεί την έμπνευσή της από τον «Λάμπρο» (1829) του Διονυσίου Σολωμού, ένα αποσπασματικό ρομαντικό ποίημα για έναν ήρωα του '21, που αφοσιώθηκε με όλες του τις δυνάμεις στην Επανάσταση, παραμελώντας την οικογένειά του.

Το κείμενο συνέγραψαν οι Χρήστος Κανελλόπουλος και Γιώργος Σαχίνης εμπνευσμένοι από τον «Λάμπρο», αλλά και ιστορικές προσωπικότητες, όπως οι πρόεδροι του «Ελπίς» Σπύρος Μερκούρης και Ανάργυρος Πετράκης, που εργάστηκαν με αυτοθυσία. Αξιοποίησαν στοιχεία από το αρχείο του Νοσοκομείου και άλλα συγγράμματα της εποχής.

«Είναι λες και το ίδιο το κτήριο να αφηγείται ή, ορθότερα, να χορεύει την ιστορία του», λέει ο Γιώργος Σαχίνης, που ανέλαβε και τη σκηνοθεσία. «Παρακολουθούμε την πορεία και την προσπάθεια του Δημοτικού Νοσοκομείου να απαλύνει τον πόνο απόρων, προσφύγων και ετεροδημοτών. Ταυτόχρονα παρακολουθούμε και τον αγώνα δρόμου που κατέβαλε η Αθήνα για να ανταποκριθεί στις ανάγκες μιας ευρωπαϊκής πρωτεύουσας. Φανερώνεται η έλλειψη ισχυρών θεσμών -από το '42 άρχισαν να τρώγονται δήμος και κράτος για τα έξοδά του- και άλλες ανεπάρκειες, που καλύπτονταν από την ιδιωτική πρωτοβουλία, την αυταπάρνηση και την ηρωική προσφορά κάποιων ανθρώπων».

Πρωταγωνιστής -τον ερμηνεύει ο χορευτής Αντώνης Στρούζας- είναι ένας φανταστικός ήρωας της Επανάστασης του '21, ο οποίος φτάνει τραυματισμένος στην Αθήνα και καταφέρνει να γίνει πρόεδρος του Νοσοκομείου. Διατρέχονται έτσι και τα εκατόν είκοσι εννέα χρόνια λειτουργίας του.

Η παράσταση ξεκινά από το διάδρομο του πρώτου ορόφου και συνεχίζεται στην αίθουσα συνεδριάσεων του δημοτικού συμβουλίου, πριν καταλήξει στην αίθουσα πολιτικών γάμων. Στην τελευταία σκηνή

έχουμε ήδη φτάσει στον 20ό αιώνα - το «Ελπίς» έχει καταφέρει να αντεπεξέλθει στις κακουχίες. Για φινάλε επιχειρείται μια σύνδεση με το ποίημα του «Λάμπρου» αλλά και το σήμερα. Η χαμένη κόρη (Πολίν Χουγέτ) του ήρωα έρχεται και ζητά από τον πατέρα της να την παντρεύει.

Η ομάδα προειδοποιεί πως δεν πρόκειται για μια νοσταλγική παράσταση. Το μήνυμά της είναι απολύτως σύγχρονο. «Το κέντρο της Αθήνας είναι και σήμερα γεμάτο μετανάστες χωρίς περίθαλψη. Το σύστημα υγείας εξακολουθεί να είναι ελλιπές». Όσον αφορά τη χρήση του χώρου; «Δεν κάνουμε το μνημόσυνό του. Ακούμε απλώς την ιστορία του».

info: Ακαδημίας 50. Κάθε Δευτέρα, Τρίτη, Πέμπτη και Σάββατο στις 8μ.μ. (εκτός από 21/12 και 25/12) έως 30 Δεκεμβρίου. Είσοδος 10 ευρώ . Κρατήσεις 6985069300. *

Ελπίς 8/12/2010 - αθηνόραμα

Η ιστορία του Ελπίς ζωντανεύει

Η δράση «UrbanDig Project», που διερευνά την ιδιαίτερη ιστορία διαφόρων χώρων, συνεχίζεται με τη θεατροποιημένη ξενάγηση στο κτίριο όπου στεγαζόταν το Ελπίς, το πρώτο Γενικό Δημοτικό Νοσοκομείο (1842-1971).

Ο Γιώργος Σαχίνης και οι συνεργάτες του συνεχίζουν το «UrbanDig Project», το πρόγραμμα ανασκαφής «φαντασμάτων πολιτισμού» στην πόλη. Μετά τα πολύ ενδιαφέροντα θεατρικά ταξίδια σε διάφορους εξωθεατρικούς χώρους, στα οποία εντασσόταν κάθε φορά και μια ιστορία, τώρα μας προσκαλεί στο κτίριο του Πνευματικού Κέντρου του Δήμου Αθηναίων, εκεί όπου λειτουργούσε το Γενικό Δημοτικό Νοσοκομείο Ελπίς κατά την περίοδο 1842-1971. Η ιστορία ενός τραυματία πολέμου που εκλέγεται δήμαρχος, εγκαταλείποντας την οικογένειά του για χάρη της καριέρας και της δόξας, γίνεται η αφορμή για τη θεατροποιημένη ξενάγηση στο χώρο από τους Αντώνη Στρούζα, Pauline Huguet, Ανδρέα Μαρριανό. Ο Γιώργος Σαχίνης έγραψε τα κείμενα μαζί με τον Χρήστο Κανελλόπουλο, αντλώντας υλικό τόσο από αρχεία της εποχής όσο και από τον «Λάμπρο» του Διονυσίου Σολωμού, ενώ έκανε τη σκηνοθεσία σε συνεργασία με την Ειρήνη Αλεξίου.

Ποίηση και αστικό θέατρο στο παλαιό νοσοκομείο «Ελπίς»

ΘΕΑΤΡΟ
Της **ΓΙΩΤΑΣ ΣΥΚΚΑ**

Μια νέα παραγωγή στην ανασκαφή φαντασμάτων πολιτισμού στη σύγχρονη πόλη ξεκινάει από σήμερα η ομάδα «Οχι παίζουμε». Στους χώρους του Πνευματικού Κέντρου του Δήμου Αθηναίων, στην οδό Ακαδημίας 50, ξεδιπλώνει την ιστορία του πρώτου Δημοτικού Νοσοκομείου, του «Ελπίς», που για χρόνια εκεί ακριβώς είχε τη βάση του.

Μια θεατρικοποιημένη ξενάγηση στην ιστορία του νοσοκομείου, που έβαλε εκεί τον θεμέλιο λίθο του το 1836 και έμεινε ως το 1971 για τρεις αιώνες σώματα και ψυχές.

Από τους ανθρώπους του είναι εμπνευσμένη και η ιστορία που θα δούμε για δέκα μόνο παραστάσεις, μαζί με τα γεγονότα που σφράγισαν το «Ελπίς», αλλά με την απαραίτητη μυθοπλασία.

Μαθουσύλας

Ο Χρήστος Κανελλόπουλος και ο Γιώργος Σαχίνης συνθέσαν τον μύθο όπως είχαν κάνει και στην παράσταση για τον Λαπαθιώτη. Ο ήρωάς τους εδώ μοιάζει μαθουσύλας.

Σκηνές από την παράσταση «Ελπίς» της ομάδας «Οχι παίζουμε».

Ζει εδώ και 170 χρόνια, κουβαλάει κάτι από την επανάσταση του 1821, το Νοσοκομείο «Ελπίς» όπου νοσηλεύθηκε, πίστεψε, πάλεψε για το όραμά του καταφέροντας να γίνει και διοικητής του.

«Είναι ο τραυματίας τοιλιός που γίνεται διευθυντής του πρώτου Δημοτικού Νοσοκομείου και ύστερα δήμαρχος της πόλης», λέει στην «Κ» ο Γ. Σαχίνης που έκανε και τη σκη-

νοθεσία με τη χορογράφο Ειρήνη Αλεξίου.

Κι αν τα πράγματα μιλάνε και κάπως, μην ξεκινάτε πως πρόκειται για μυθοπλασία, αλλά και με πολλά αληθινά στοιχεία από τα πολύτιμα αρχεία του νοσοκομείου, με τη βοήθεια του Β. Γκρίνη. Όπως μας θυμίζει άλλωστε ο σκηνοθέτης, επί δημαρχίας του Σπύρου Μερκούρη επεκτάθηκε το «Ελπίς», ενώ ο ίδιος υπήρξε

Από την ομάδα «Οχι παίζουμε» σε σκηνοθεσία Γ. Σαχίνη, που ανασκαπεί τη «μυθολογία» της πόλης.

από τους λαμπρότερους διοικητές του».

Στα 60 λεπτά που διαρκεί η παράσταση οι θεατές θα ξεκινούν όρθιοι από τον διάδρομο και θα συνεχίζουν ακολουθώντας τη δράση στην αίθουσα του διοικητικού συμβουλίου και σε εκείνη όπου τελούνται οι πολιτικοί γάμοι.

Θα ακουστούν κάποια αποσπάσματα και από τον «Λάμπρο» του Διονυσίου Σολωμού που ανέβηκε το καλοκαίρι στον Πύργο Βαζαίου στη Νάξο.

Λάμπρος είναι και το όνομα του νέου πρωταγωνιστή. Πατέρας δύο παιδιών, τραυματίας πολέμου, γίνεται δήμαρχος εγκαταλείποντας στην πορεία την οικογένειά του για χάρη του νοσοκομείου, του κοινωνικού έργου και της προσωπικής του δόξας.

Ο γιος του, που είναι πόντος ποιητής σε writer's block, μας ξενάγει στην ιστορία, κάνοντας παράλληλα «ανασκαφή» στα ιστορικά αρχεία της εποχής.

Αν δεν γνωρίζετε τι ακριβώς κάνει αυτή η ομάδα στην πόλη, συστήνονται: «Συνδέουμε ποιητές με κτίρια». Όσοι έχουν δει τη δουλειά τους μιλούν για ευρηματικές δράσεις στην πόλη και μια άλλη οπτική σε αυτό που αναζητούμε όλοι από το θέατρο;

Στην περίπτωση της ομάδας «Οχι παίζουμε», τα κτίρια γίνονται η αφορμή για την ιστορία που μας διηγούνται. Φωτίζονται με έναν τρόπο διαφορετικό που δεν είχαμε προείχει στην καθημερινότητά μας και συνδέονται με προσωπικότητες και γεγονότα.

Στην περίπτωση του Γ. Σαχίνη, όλες αυτές οι παραστάσεις-ανασκαφές, άλλωστε στον Λαπαθιώτη, τον Χριστογιάννη, τον Ροδοκανάκη, τον Βιζυινό και στον Σολωμό, είναι ένα τρόπος «να βρω τι σημαίνει το παρελθόν και η συλλογική μνήμη».

Η τιμή του εισιτηρίου είναι 10 ευρώ. «Για να υπάρχει ένας αμοιβαίος σεβασμός».

ΑΤΖΕΝΤΑ

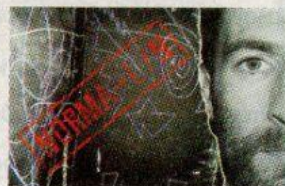
άθεση

Ο Αντώνης Μιτζέλος και ο Γιάννης Κότσιρας (φωτογραφία) σε μια μουσική συνάντηση υπό τον τίτλο «Τροϊκός Πόλεμος» στο «PassPort» (Καροΐσκου 119, Πλατεία Κοραή, Πειραιά, τηλ. 210-4296.401, 6940.558558) στις 22.30. Με ροκ διάθεση, ο Αντώνης Μιτζέλος ερμηνεύει τα τραγούδια του, παλιά και νέα, και δηλώνει ακόμη». Μια παράσταση με Κωνσταντίνο Ραβινιωτόπουλου σε ροκ κομμάτια. **ΕΙ**
* Το Νέο Ελληνικό Κουρτ στο Ίδρυμα Β. και Μ. 9 και Μέρλιν 1, τηλ. 210-0.30. Εισιτήρια: 15 (φοιτητικό) και 25 ευρώ.

> ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Η ιστορία του «Ελπίς»

Την ψυχοσύνθεση ενός αγοριού εγκλωβισμένου σε μια σχέση εξάρτησης από τη μητέρα «φωτογραφίζει» ο Χρήστος Νικολόπουλος στις 66 εικόνες του έργου «Norma- L/N» (φωτογραφία) που παρουσιάζεται στο «104 Κέντρο Λόγου και Τέχνης» (Θεμιστοκλέους 104, Εξάρχεια, τηλ. 210-3826.185) στις 21.00. Πρόκειται για ένα έργο γραμμένο με αφορμή το θρίλερ «Ψυχώ» του Αλφρεντ Χίτσκοκ. Παίζει ο Μάξιμος Μουμούρης. Συμμετέχει ο Χρήστος Νικολόπουλος. * Η παράσταση «Handle with care» της ομάδας Κινητήρας Χοροθέατρο παρουσιάζεται στο «Κινητήρας Στούνη» (Ερεχθείου 22, Ακρόπολη, τηλ. 210-9248.328) στις 21.15. Η ιδέα και η σκηνοθεσία είναι της Αντιγόνης Γύρα. Το κείμενο και η επιμέλεια μουσικής είναι του Ηλία Μαγκλίνη και η χορογραφία της Λωάννας Καμπυλαυκά. * Η ιστορία του «Ελπίς», του πρώτου Γενικού Δημοτικού Νοσοκομείου, παρουσιάζεται στο Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων (Ακαδημίας 50) στις 20.00. Από την ομάδα Οχι Παίζουμε. Το κείμενο είναι των Χρήστου Κανελλόπουλου, Γιώργου Σαχίνη (ο οποίος σκηνοθετεί μαζί με την Ειρήνη Αλεξίου).

και τάματα

Ζητείται Ελπίς

Επί σκηνής η ιστορία του πρώτου Γενικού Δημοτικού Νοσοκομείου «Ελπίς»... Η παράσταση παρουσιάζεται (μέχρι τις 30 Δεκεμβρίου) στο σημερινό Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων, όπου στεγαζόταν το «Ελπίς» από το 1842 έως το 1971, από την ομάδα «όχι παίζουμε» σε κείμενο-σκηνοθεσία Γ. Σαχίνη. Το θέμα αντλεί από ιστορίες ανθρώπων και γεγονότα της περιπετειώδους πορείας του νοσοκομείου, ενώ περιλαμβάνει αποσπάσματα από αρχεία της εποχής και από τον «Λάμπρο» του Δ. Σολωμού. Στη θεατροποιημένη ξενάγηση, από δύο χορευτές κι έναν αφηγητή στους διαδρόμους και τις αίθουσες του κτιρίου, πρωταγωνιστής είναι ο «Λάμπρος» που από τραυματίας πολέμου γίνεται δήμαρχος, εγκαταλείποντας την οικογένειά του προς χάριν του νοσοκομείου και της φιλοδοξίας του. **E.M.**

ΛΑΜΠΡΟΣ-ΕΛΠΙΣ

Τι θέματα θίγει η παράσταση;

Την πορεία ενός οράματος ευτυχίας και αλληλεγγύης στα χρόνια της χολέρας. Είναι η πορεία του Δημοτικού Νοσοκομείου Αθηνών «η Ελπίς» από το 1836 μέχρι που μετατράπηκε σε Πνευματικό Κέντρο το 1971.

Τι πιστεύετε ότι έχει ανάγκη ο θεατής εν μέσω κρίσης;

Ελπίδα. Πώς χτίζεται τώρα η ελπίδα. Δεν ξέρω. Στο πώς χτίστηκε τότε το «η Ελπίς» βρίσκουμε κάποια πράγματα που μας

αγγίζουν και τα παρουσιάζουμε. Και στο τραγούδι «Η αυγούλα» σε ποίηση Δ. Σολωμού που ακούγεται μεταξύ άλλων στην περιήγηση της βραδιάς.

Γιατί προτείνετε να δει κάποιος την παράσταση;

Για μια ασυνήθιστη ξενάγηση σε έναν χώρο στην πόλη του που δεν είναι αρχαιολογικός.

Γιώργος Σαχίνης, σκηνοθέτης

Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων, Ακαδημίας 50, τηλ. 6985069300

Λάμπρος-Ελπίς, σκηνοθεσία Γιώργος Σαχίνης

Παίζουν: Αντώνης Στρούζας, Pauline Huguet

Κάθε Πέμπτη, Σάββατο, Δευτέρα & Τρίτη στις 20.00 - (εκτός από 21/12 & 25/12)